



Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΟΙ ΑΓΙΕΣ ΓΡΑΦΕΣ – ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι λόγος τοῦ Θεοῦ· καί γι' αὐτό εἶναι καθρέφτης, πού

• δέν λέει ποτέ ψέματα·

- δέν κολακεύει·
- δέν μεροληπτεῖ!

Εἶσαι ὁμορφος; Ὅμορφο σέ δείχνει.

Εἶσαι ἄσχημος; Ἄσχημος θά φανεῖς ἐκεῖ μέσα!

Πᾶς μπροστά σ' αὐτόν τόν καθρέφτη βρώμικος; Βρώμικη θά τήν ἰδεῖς τήν φάτσα σου!

Μή κατηγορεῖς τόν καθρέφτη! Δέν φταίει ὁ καθρέφτης! Τόν ἑαυτό σου νά κατηγορεῖς. Ἐκεῖ στρέψε τά παράπονά σου! Ἐκεῖ ψάξε νά βρεῖς τήν αἰτία τῆς ἀσχήμιας σου! Καί φρόντισε νά τήν διορθώσεις.

Καί ἄρχισε νά στέκεις μπροστά σ' αὐτόν τόν καθρέφτη ὁμορφος καί ὠραῖος.

* * *

Εἶναι ἀπίθανο, νά διαβάσει κα-

νείς τό Εὐαγγέλιο· καί νά μή τοῦ δημιουργηθῇ ἡ ἐπιθυμία νά γίνεῖ λίγο καλύτερος! (Lacordaire)



Μέ τήν ἁγία Γραφή τά ἔθνη ξαναγιάνουν.

Πόσο ἓνα ἔθνος ἔχει ζωή καί ἰσχύ μᾶς τό δείχνει ἡ τοποθέτηση

ἀπέναντι στίς Ἁγίες Γραφές (Γκαϊτε).

❖ Καθρέφτης ἡ Ἁγία Γραφή; Τί; Πῶς; Πόσο; (βλ. Ἁγίου Γρηγορίου ἐπ. 8, 17).

❖ Ἐρώτησα πόσοι μελετοῦν τίς Γραφές. Καί μέ ἔπιασε κατάθλιψη· πού ἄκουσα, πόσο λίγοι!...

❖ Δέν ἐνδιαφέρονται, οὔτε νά μάθουν, τί εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

❖ Πῶς μετά, νά ἔχουν καλή ἀπολογία στήν Κρίση;

† ὁ Ν.Μ.



ΑΓΑΠΗ ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ



Τήν Κυριακή τῶν Ἀπόκρεω ἀκοῦμε στήν Ἐκκλησία τό Εὐαγγέλιο «τῆς Κρίσεως». Ὁ Χριστός μᾶς περιγράφει, πῶς θά γίνει ἡ Μέλλουσα Κρίση. Καί μᾶς τονίζει, ὅτι θά κριθοῦμε μέ βάση τήν προσφορά ἀγάπης στόν πεινασμένο, στόν γυμνό, στόν ἄρρωστο, στόν ξένο, στόν φυλακισμένο.

Πολλές φορές ὅμως ξεχνᾶμε ὅτι αὐτή ἡ ἄσκηση ἀγάπης πρέπει νά ἀρχίζει, ὄχι ... ἀπό τά παιδάκια τῆς Ἀφρικής, ἀλλά ἀπό τούς ἀνθρώπους πού ἔχουμε πολύ κοντά μας· ἀπό τούς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ μας: τόν/τήν ἰδιότροπο σύζυγο, τά κουραστικά παιδιά, τά ἀπαιτητικά ἀδέλφια, τά παράξενα πεθερικά, τούς ἐνοχλητικούς γείτονες κ.ο.κ.

* * *

Ὁ Ντοστογιέφσκι στό θαυμάσιο μυθιστόρημά του «Ἀδελφοί Καραμάζωφ» ἀσχολεῖται καί μέ αὐτό τό συνηθισμένο σύμπτωμα γενικῆς «ἀγαπολογίας», ἡ ὁποία, ἐνῶ εἶναι εὐκόλη σέ διακηρύξεις καί ὁράματα, ὅμως χωλαίνει πολύ στήν καθημερινή πράξη! Ἀναφέρεται λοιπόν ὁ συγγραφέας σέ κάποιον γιατρό, ὁ ὁποῖος «μίλαγε εἰλικρινά ἀλλά καί ἀστειευόταν πικρά».

«Ἐγώ» ἔλεγε ὁ γιατρός, «ἀπορῶ κι ὁ ἴδιος μέ τόν ἑαυτό μου. Ὅσο περισσότερο ἀγαπάω τήν ἀνθρωπότητα γενικά, τόσο λιγότερο ἀγαπάω τόν κάθε ἀνθρώπο χωριστά! Στίς ὄνειροπολήσεις μου, φτάνω συχνά νά λαχταράω μέχρι πάθους νά ἐξυπηρετήσω τήν ἀνθρωπότητα. Καί ἴσως σι' ἀλήθεια νά δεχόμουν ἀκόμη καί νά ... σταυρωθῶ γιά τούς ἀνθρώπους, ἂν παρουσιαζόταν ξαφνικά μιά τέτοια ἀνάγκη!

»Κι ὅμως, παρ' ὅλα αὐτά, **δέν μπορῶ**

οὔτε δύο μέρες νά ζήσω στό ἴδιο δωμάτιο μέ ἄλλον ἀνθρώπο. Αὐτό τό ξέρω ἀπό πείρα. Μόλις βρεθῆ κάποιος κοντά μου, νιώθω πῶς μου πληγώνει τήν ἀτομικότητά μου! Μοῦ περιορίζει τήν ἐλευθερία μου! Μπορῶ μέσα σέ ἓνα εἰκοσιτετράωρο νά μισήσω καί τόν πιό καλό ἀνθρώπο. Ἄλλον γιατί ... τρώει ἀργά, ἄλλον γιατί ... ἔχει συνάχι καί σκουπίζει συνεχῶς τήν μύτη του μέ τό μαντήλι. Γίνομαι – δέν ξέρω πῶς - ἐχθρός τῶν ἀνθρώπων, μόλις οἱ σχέσεις μας γίνουν κάπως στενότερες. Μά γι' αὐτό, ὅσο περισσότερο μισῶ ὀρισμένους ἀνθρώπους προσωπικά, τόσο πιό φλογερά ἀγαπῶ τήν ἀνθρωπότητα στό σύνολό της!...»

* * *

Τρομάζει κανεῖς μέ τήν σχιζοφρένεια τοῦ ταλαίπωρου γιατροῦ. Εἶναι γιά γέλια καί γιά κλάματα. Μά πῶς εἶναι δυνατόν τήν ἴδια στιγμή νά ... καίγεται ἀπό ἀγάπη γιά ὅλη τήν ἀνθρωπότητα, καί συγχρόνως νά μισεῖ τόν διπλανό του, ἐπειδή τοῦ ἔγινε λιγάκι ἐνοχλητικός; Προφανῶς μιά παρόμοια «σχιζοφρένεια» ταλαιπωροῦσε καί πολλούς ἀπό ἐκείνους, πού κάποτε ἔτρεχαν σέ πορεῖες γιά «εἰρήνη καί ἀφοπλισμό στά Βαλκάνια», ἐνῶ τήν ἴδια στιγμή στά σπίτια τους γινόταν «Τρωϊκός πόλεμος» γιά ἀσήμαντες ἐνδοοικογενειακές διαφωνίες!

Πρῖν λοιπόν ξεκινήσουμε νά πᾶμε νά βοηθήσουμε ἄλλους σάν ... «Γιατροῖ χωρίς Σύνορα» στά πέρατα τοῦ κόσμου, ἄς προπονηθοῦμε ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ τοῦ σπιτιοῦ ἢ τῆς γειτονιάς μας νά ὑπομένουμε τίς ἰδιοτροπίες καί τίς παραξενιές τῶν πολύ δικῶν μας ἀνθρώπων! Πρῶτα αὐτοί πεινᾶνε καί διψᾶνε γιά κατανόηση, γιά στοργή, γιά τρυφερότητα.

Ὁ Χριστός στό Εὐαγγέλιό Του ἀπαιτεῖ νά ἀσχοληθοῦμε μέ ἐκείνους, πού χρειάζονται λίγο νερό, λίγο ψωμί, ἓνα χαμόγελο, μιά εὐχή, λίγη παρηγοριά, ἓνα χᾶδι. Ὅλοι αὐτοί εἶναι «ἐνοχλητικοί», καί γι' αὐτό δυσάρεστοι, ἀνεπιθύμητοι καί «ἐλάχιστοι»!

Ἀλλά ὁ Χριστός, ὅλους αὐτούς, τούς ὀνομάζει ΑΔΕΛΦΟΥΣ Του. Καί μᾶς ζητάει ἐπιτακτικά νά τούς ἔχουμε καί ἐμεῖς ΑΔΕΛΦΟΥΣ μας.

Ἄρχιμ. Β.Λ

Πού είναι ἡ πίστη; Καί πού ἡ ἀπιστία

Τό πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ ζεῖ στήν ἁγία Του Ἐκκλησία· καί στούς πιστούς Του.

Ἐμεῖς εἴμαστε μαθητές Του. Μά ὅταν εἴμαστε ἁμαρτωλοί καί γεμάτοι κακία, ὁ κόσμος δέν μᾶς δέχεται. Ὅπως δέν δέχθηκε καί τόν Σωτήρα καί Κύριο.

Ἀλλά καί ὅπως ἄκουαν τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, ἔτσι ἀκοῦνε καί τήν Ἐκκλησία Του καί ἐμᾶς.

Μελετώντας τά εὐαγγελικά διηγήματα πού μᾶς λένε, τί ἔγινε αἰτία σκανδάλου κατά τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, μπορούμε καί ἐμεῖς νά καταλάβουμε κάτι γιά τήν δική μας κάθε φορά κατάσταση, καί ιδιαίτερα στίς ἡμέρες μας.

Θά Σᾶς μιλήσω γιά τήν δύσκολη θέση τοῦ πιστοῦ, πού ὁμως εἶναι δύσκολη μόνο ἐξωτερικά.

* * *

Προκειμένου λοιπόν νά φθάσουμε στήν ἡμέρα τῆς ἁγίας Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἀξίως καί μέ χαρά, εἶναι γιά τόν καθένα μας ἀπαραίτητο νά πετάξουμε ἀπό ἐπάνω μας πολλά, ἀπό ἐκεῖνα πού σωρεύτηκαν ἐπάνω, καί γέμισαν τίς ψυχές μας.

Γύρω μας, ἀπό ὅλες τίς μεριές μᾶς περιβάλλει τό φθοροποιό καί καταστρεπτικό πνεῦμα τῆς ἀπιστίας. Καί ὅσο δέν μᾶς φρουρεῖ ἡ πίστη, ἡ προσευχή, ἡ νηστεία, ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ, ἡ θεία χάρη Του, ἀλλά ζοῦμε ζωή κο-

σμική, τό κάθε τι πού μπορούσε νά σκανδαλίσει τούς μαθητές τοῦ Σωτήρα μας, τότε πού μπροστά τους ἀνέβηκε στόν Σταυρό στόν Γολγοθά, κάθε τι τό ἴδιο καί ἀνάλογο μπορεῖ νά γίνεи σκάνδαλο καί σήμερα σέ πολλούς ἀνθρώπους πού ζοῦν στόν κόσμο.

* * *

Ἐκεῖνοι οἱ ὄνειδισμοί, ἐκεῖνοι οἱ κολαφισμοί (=καρπαζιές), ἐκεῖνα τά χτυπήματα στά μάγουλα, ἐκεῖνη ἡ ἐπένδυση μέ βασιλική πορφύρα, ἐκεῖνοι οἱ ἐμπαιγμοί, ἐκεῖνοι οἱ χλευασμοί, ὅλα ἐκεῖνα πού σκανδάλιζαν τότε τούς μαθητές Του, καί ἔκαναν τήν πίστη τους στόν θρίαμβο τοῦ βασιλέως τῆς Δόξης νά ταλαντεύεται, νά κλονίζεται, ὅλα αὐτά ἀκριβῶς ἔτσι, ἀλλά καί διαφορετικά μέ τήν δική του ἐξωτερική μορφή τό καθένα, ὀλοκληρώνονται στήν ζωή μας.

Τάχα λίγοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι πού χάνουν τήν πίστη τους, μόνο καί μόνο γιατί δέν πιστεύουν στόν Θεό ὅλοι;

Τάχα ἡ γενική αὐτή τάση νά χλευάζουν ἄνθρωποι τήν πίστη, δέν ἀποτελεῖ ἓνα φτύσιμο, μιά διαπόμπευσή της, πού κάνει πολλούς νά κλονίζεται ἡ πίστη τους στόν Θεό καί στήν παντοδυναμία Του;

Τάχα ἡ πνευματική ὁδός στήν ζωή μας δέν θεωρεῖται ἀπό πολλούς ξεπερασμένη, ὄνειρο, πού κάνει τήν πλειοψηφία νά παίρνει τόν δρόμο τῆς ἀπώλειας, τόν δρόμο τῆς κοσμικῆς ζωῆς;

Τάχα αὐτό πού ἔγινε στόν Γολγοθά, δέν ἐπαναλαμβανόταν, δέν ἐπαναλαμβάνεται καί δέν θά ἐπαναλαμβάνεται σέ ἐκείνους πού σήμερα, τώρα μέ τά ἔργα τους ξανασταυρώνουν τόν Χριστό;

Καί τάχα, μήπως μέ ὄλον αὐτόν

τόν τόσο ειλικρινή πόθο νά φυλάξουν τήν πίστη, αὐτοί πού αἰσθάνονται τήν καρδιά τους νά καιεῖ ἀπό ἀγάπη γιά τόν Χριστό, γιά ἐκείνους πού μέ δέος περιμένουν αὐτές τίς ἡμέρες τοῦ Γολγοθά πού ἔρχονται, γιά ἐκείνους πού ἀγκαλιάζουν μέ εὐλαβή τρόπο καί μέ μεγάλη χαρά μέ μονολόγιστη ἐλπίδα καί προσδοκία τους τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ - μήπως τάχα, καί αὐτοί δέν τήν χρειάζονται τήν ὑποστήριξη καί στερέωση πού μᾶς δίνει ἡ πίστη;

Νά, αὐτή εἶναι ἡ σημασία καί τό νόημα τῆς μεγάλης σαρακοστῆς. Νά γιατί μᾶς χρειάζεται νά περάσουμε αὐτές τίς ἔξι ἐβδομάδες.

* * *

᾽ὦ πόσα μᾶς ἔχουν δοθῆ! Τί θησαυρούς συναντᾶμε στήν λατρεία μας! Τί ὁμορφιά! Τί δύναμη, πού ἀναγεννάει τίς καρδιές μας. Καί παράλληλα, πόσο λίγο, πόσο φοβερά λίγο, ἀπό ὅλα αὐτά τό παίρνουμε γιά τήν ζωή μας!

Μά ὅλοι ἐμεῖς εἴμαστε πιστοί.

᾽Ὅσο κι ἂν κάποιος εἶναι ἀδύνατος, ὅσο κι ἂν κάποιος εἶναι ἀνίκανος νά κάμουν κάτι, ὅλοι μας εἴμαστε κλαδιά τῆς ἀμπέλου, ὅλοι μας ἀνήκουμε στήν Ἐκκλησία μας, ὅλοι μας μπορούμε νά σωθοῦμε, ἀρκεῖ νά ταπεινωθοῦμε καί νά μετανόησουμε, ἀρκεῖ νά παρακολουθοῦμε γι' αὐτό μέ ἐπίγνωση καί συναίσθηση τήν πνευματική μας φτώχεια, τό ψέμα, τά τόσα ψέματα τῆς γεμάτης πάθη ζωῆς μας.

Καί γιά νά τίς ζήσουμε αὐτές τίς ἡμέρες, ἄς μάθουμε νά στεκόμαστε μπροστά στόν Σταυρό τοῦ Κυρίου μας στόν Γολγοθά. Ἀμήν.

Μετάφραση: † ὁ Ν.Μ.

ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ

Μητροπολίτου Νικοπόλεως
Μελετίου

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ

Ἀπελπιστική ἦταν ἡ κατάσταση τήν ἐποχή τοῦ προφήτη Ἡλία: ναυάγιο· γιά ὅλο τόν κόσμο· ναυάγιο οἰκουμενικό.

Κάτι τό ἀνάλογο συνετελεῖται καί στίς ἡμέρες μας.

Αἰτία καί ρίζα τοῦ κακοῦ, καί τότε καί σήμερα, τό ξέφτισμα τῆς πίστεως. Πίστη ὀνομάζουμε μόνο τήν πίστη στόν ἀληθινό Θεό.

Τότε, ὁ Ἡλίας ἄρχεσε μόνος του... Καί μέ τήν πίστη του, μέ τούς ἀγῶνες του, καί μέ τήν δύναμη τοῦ Κυρίου, ἄλλαξε τήν πορεία τοῦ κόσμου. Ἐφερε παρηγοριά καί ἐλπίδα.

Οἱ μαρτυρίες τῶν ἁγίων Γραφῶν γι' αὐτόν εἶναι ἕνας ἀνεξάντλητος θησαυρός διδαγμάτων καί προβληματισμῶν, πού τσακίζουν κόκκαλα.

Τό συνιστοῦμε σέ ὅλους.

(Ἀπό τόν πρόλογο τοῦ βιβλίου:

᾽Ο Προφήτης Ἡλίας, ἔκδ. Ἰ.Μ.
Νικοπόλεως, Πρέβεζα 2008)

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἰ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Μελέτιος

Ἑπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσιδης*

Τηλ. 26820 51161 Κωδικός 1984

Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ, 481 00 ΠΡΕΒΕΖΑ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2009 * Ἀρ. Φύλλου 307* Ἔτος ΚΘ

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές

Γραφικὲς Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης

